

Hồi 84

Thù Xưa Gặp Mặt

N

ghe câu ấy, Quân Vũ cảm thấy như có một con dao nhọn đâm thấu ruột gan. Mắt chàng chớp nhanh mấy cái, nước mắt trào ra, nghẹn ngào nói:

- Với sắc đẹp như tiên, lại thêm tánh tình ngây thơ khôn tả, thật tình tôi không dám sống chung với nàng.

Bạch Vân Phi liền biến sắc mặt, tỏ vẻ ngạc nhiên nói với giọng trầm buồn:

- Sao? Chính Vũ huynh đã đuổi nàng đi rồi à? Vũ huynh có bao giờ nghĩ đến những hậu quả sau này không?

Trầm tư một lúc như nghĩ những điều gì, Quân Vũ đem cả sự tình kể lại cho Bạch Vân Phi nghe.

Bạch Vân Phi nói:

- Ôi! Người đẹp như Loan muội, thế nào nàng cũng có người giúp đỡ cho. Việc ấy huynh khỏi phải lo. Vũ huynh cứ an tâm mà ở lại Thiên Cơ Thạch Phủ, rồi Lam muội sẽ truyền lại cho bước đầu công phu khổ luyện, hầu có thể đánh thông những kinh mạch huyết đạo Duy Âm tam mạch và thập nhị Trọng Lâu. Còn tôi, xin đem hết công tìm Loan muội. Nếu may ra gặp sớm, thế nào Loan muội cũng không thể chối từ việc chỉ dạy Loan muội luyện tập võ công thượng thừa. Thế nào trung thu sắp đến huynh cũng được một người giúp đỡ trong ngày đại hội anh hùng.

Nghe nói, Quân Vũ hết sức cảm động vì trong đó là cả một tâm tình không có gì ẩn ý sâu xa.

Chàng hết sức cảm động than thở:

- Tỷ đã quá đau khổ vì tôi, ơn ấy không biết bao giờ tôi mới có thể đáp đền xứng đáng. Tôi không hiểu đã được hưởng cái phước của đời nào mà trời cho gặp tỷ...

Bạch Vân Phi gạt ngang:

- Việc ấy chẳng có gì mà ơn với huệ. Tôi chỉ mong có một việc Vũ huynh nghe theo tôi, cũng đủ cho tôi vui sướng lắm rồi.

Quân Vũ tỏ vẻ khiêm nhường, nói:

- Tỷ quả có kiến thức tuyệt vời, đoán chắc sự tình như thần thánh. Nếu về sau...

Chàng vừa nói đến đó, bỗng thấy Lam Tiểu Diệp nhìn mình và mỉm cười, khiến chàng thẹn thùng đỏ cả mặt.

Bạch Vân Phi rất khó chịu trước cử chỉ của Quân Vũ với câu nói của chàng. Nàng không muốn để Lam Tiểu Diệp hiểu lầm lòng sốt sắng của mình, nên nói:

- Về sau Vũ huynh phải như thế nào? Sao không nói hết cho rõ ràng lại im bặt thế?

Lam Tiểu Diệp lại gheo thêm:

- Tỷ đừng ép huynh ấy phải nói nữa, để tôi trả lời hộ giùm cho. Về sau huynh ấy nhất định nghe theo mệnh lệnh của tỷ cho mà xem.

Trong lời nói của Tiểu Diệp có chứa ít nhiều đùa cợt khiến Bạch Vân Phi bất bình. Nàng liền lên tiếng với giọng nghiêm trang:

- Chỉ sợ rằng không được như vậy đó thôi!

Qua lời nói lạnh lùng đó, Tiểu Diệp thấy hối hận vô cùng, biết Bạch Vân Phi đã giận, không còn đùa cợt, quay người về phía Quân Vũ nói với chàng:

- Tôi đoán thế có đúng không?

Quân Vũ bị ép vào ngõ bí, cuối cùng đang thẹn thùng lại thêm bối rối. Chàng chẳng biết tính thế nào cho phải, chỉ gật đầu nói nhỏ:

- Lam cô nương đoán thế thật không sai.

Lam Tiểu Diệp đắc ý cười khanh khách, quay người nói với Bạch Vân Phi:

- Đó! Mọi đoán có sai đâu!

Bạch Vân Phi tỏ vẻ rành đời nói với Tiểu Diệp:

- Trong thế bí thì huynh ấy đành nhận thế thôi. Tỷ xem rằng chẳng phải Vũ huynh nghĩ vậy.

Mãi đến giờ Quân Vũ mới thốt được lời:

- Tiểu đệ biết đã lỡ lời, xin tỷ tha thứ cho.

Thái độ của Quân Vũ lúc bấy giờ tỏ ra hết sức khiêm nhường, với giọng nói đầy tha thiết và chân thật.

Quân Vũ vừa đưa mắt lên đã gặp phải cái nhìn của Bạch Vân Phi. Chàng có biết đâu từ nãy giờ Bạch Vân Phi vẫn nhìn chàng không chớp. Chàng không còn bản lĩnh của kẻ giang hồ trước cái nhìn của người con gái phi thường này. Sự yên lặng đến khó thở lúc bấy giờ khiến ba người chỉ biết nhìn nhau rồi im bặt.

Bạch Vân Phi không muốn kéo dài cái thời gian vô ích ấy. Nàng đưa ra ý kiến để phá vỡ sự yên lặng này, bằng cách nói qua chuyện khác, hầu đem đến sự thân mật như xưa:

- Đã từ lâu tôi không ăn đến món bánh hấp. Hay chúng ta về Thiên Cơ Thạch Phủ để Lam muội tự tay làm món đó cho Vũ huynh dùng!

Lam Tiểu Diệp lắc đầu nói:

- Chỉ sợ muội làm không được rồi Vũ huynh cười cho đấy mà thôi.

Bạch Vân Phi tiếp lời Tiểu Diệp:

- Thôi! Muội chớ nên từ chối. Tỷ đã một lần dùng qua món đó cũng chính tay muội làm, tỷ thấy rất là ngon. Chắc thế nào Vũ huynh cũng không đến nỗi chê muội đâu.

Nói vừa dứt, Bạch Vân Phi liền bước lên nắm tay Tiểu Điệp giục đi. Đi được một vài bước, nàng quay đầu trở lại nói với Quân Vũ:

- Xin mời Vũ huynh theo tôi về Thiên Cơ Thạch Phủ!

Quân Vũ thông thả rảo bước theo sau hai nàng, chẳng ai nói với ai lời nào. Bấy giờ Quân Vũ cảm thấy trong người khoan khoái.

Gió từ đằng xa thổi lại mơn trớn trên da mặt chàng, làm tiêu đi những hạt mồ hôi còn đọng trên trán từ những phút giây thẹn thùng vừa rồi.

Trên đường từ động về Thiên Cơ Thạch Phủ, Quân Vũ đã nghĩ rất nhiều về cuộc sống trong những ngày sắp tới. Rồi đây chàng phải theo Lam Tiểu Điệp để học tập những võ công tuyệt thế ghi trong Qui Nguyên Mật Tập. Chàng nghĩ đến trung thu năm tới, khi đó chàng đã thành một võ lâm cao thủ. Chàng sẽ trở tài ở Thiên Long Bang. Rồi một ngày nào đó, chàng sẽ trở thành một tôn sư trong chốn võ lâm.

Nghĩ đến đây, chàng thấy tương lai chứa đầy hứa hẹn, chàng mỉm cười đắc ý.

Đang mãi mê suy nghĩ đến tương lai, chàng không còn biết đến thời gian và không gian lúc đó.

Bỗng tiếng nhạc bi ai văng vẳng bên tai chàng, khiến chàng giật mình ngơ ngác, đưa tâm tư về hiện tại. Ngẩng lên, chàng mới biết mình đã vào Thiên Cơ Thạch Phủ tự bao giờ.

Lúc đó Bạch Vân Phi cùng Lam Tiểu Điệp quay đầu ngoảnh lại. Cả hai đều ngạc nhiên trước sự ngỡ ngàng và vẻ mặt ngơ ngác của Quân Vũ.

Bạch Vân Phi tưởng rằng Quân Vũ ngơ ngác vì tiếng nhạc bi ai, nên có lời đùa ghẹo:

- Mã huynh ra làm sao thế? Hay là Ngọc Tiêu Tiên Tử xuất hiện gần đây?

Lam Tiểu Điệp cũng tiếp lời đùa ghẹo:

- Mã tướng công tìm kiếm làm gì thêm vô ích. Làm gì có Ngọc Tiêu Tiên Tử chốn này. Chúng ta nên đi vào Thiên Cơ Thạch Phủ là hay hơn.

Mã Quân Vũ đang phân vân về tiếng tiêu ai oán đó. Sao mà giống hệt tiếng Ngọc Tiêu mà chàng đã được nghe ở dịp nào của Ngọc Tiêu Tiên Tử. Chàng vẫn còn mãi mê phân tách tiếng nhạc đó với tiếng Ngọc Tiêu, bỗng giật mình vì hai câu đùa cợt của Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Điệp.

Chàng chưa kịp trả lời những câu hỏi đùa đó, âm thanh lại trở lên, mỗi lúc một gần, thêm ai oán nhuốm buồn không khí êm dịu và ánh nắng nhẹ nhàng của mùa thu. Khi tiếng tiêu đã thật rõ ràng, thì một thiếu nữ cũng bắt đầu xuất hiện.

Mình mặc toàn đồ đen, mặt cúi xuống, tóc xỏa che cả mặt. Bóng đen chậm chạp theo tiếng nhạc tiến về phía Mã Quân Vũ. Đến trước mặt chàng, bóng đen dừng lại, tiếng tiêu im

bật, ống tiêu rời khỏi môi theo cánh tay mềm yếu. Đầu cũng đồng thời ngẩng lên, mở tóc huyền vén ra hai bên, để lộ một khuôn mặt u buồn với màu da xanh nhạt.

Vừa trông thấy khuôn mặt ấy, bỗng Mã Quân Vũ kinh hãi đứng yên như pho tượng, hồn vía đi đâu chàng không còn thể nào cử động nổi nữa.

Bóng đen đó chính hắn đã trỗi lên tiếng nhạc u buồn và giờ đây đứng trước mặt chàng không ai xa lạ, chính là Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Chẳng những Mã Quân Vũ hết hồn mà cả Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp cũng giật mình, vì sự có mặt bất ngờ của người ấy ở nơi này, và sự biến sắc mặt của Quân Vũ.

Lam Tiểu Diệp chưa bao giờ được gặp mặt Ngọc Tiêu Tiên Tử trong vẻ mặt u buồn ấy. Nàng ngỡ rằng mình đang sống trong mộng.

Sau những giây phút ngạc nhiên, nàng định hỏi điều gì, nhưng không biết bắt đầu như thế nào cho sông chuyện.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đưa mắt nhìn qua Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp, rồi chăm chăm nhìn Quân Vũ. Nàng buông lời nửa như phân giải, nửa như trách móc:

- Vũ huynh! Tôi mãi mê đuổi theo Siêu Huệ, Siêu Trần. Vũ huynh đi đâu mà khi trở lại tôi chẳng còn thấy? Từ ngày đó đến nay tôi tìm mãi khắp chốn giang hồ thật khổ tâm, không ngờ nay lại gặp ở chốn Thiên Cơ Thạch Phủ này.

Nói dứt lời nàng nhìn thẳng vào mặt Mã Quân Vũ như chờ nhận câu trả lời.

Quân Vũ lúc đó rối loạn tâm tư, muôn chuyện đồn dập, vừa nghĩ đến tương lai tươi đẹp, tương lai ấy chưa hề bước đến, nay đã gặp phải cảnh này thật khó xử.

Chàng toan bỏ chạy đi cho khuất, song hai chân chàng như tê cứng không tài nào nhích nổi. Muốn nói cũng không sao nói được lên lời.

Quân Vũ lâm vào cảnh ấy chẳng khác một chú bé học trò đang đứng trước mặt thầy để nhận lấy những lời quở trách.

Chờ mãi, Ngọc Tiêu Tiên Tử chẳng thấy chàng trả lời, nàng đưa mắt ngó quanh một vòng khắp thạch phủ, tỏ vẻ ngạc nhiên rồi hỏi:

- Còn Loan sư muội ở nơi đâu? Sao tôi không thấy có mặt nơi này?

Ngọc Tiêu Tiên Tử biết tánh Quân Vũ, sợ chàng bỏ chạy như năm xưa khi nghe nàng thổi lại bản nhạc bi ai năm cũ. Nàng vội nhảy thêm một bước lại gần Quân Vũ.

Lam Tiểu Diệp chẳng hiểu ý gì, định ra tay ngăn cản nhưng nghĩ không tiện, nàng đành dùng mắt nháy cho bốn tên tỳ nữ thi hành ý muốn của mình.

Bốn cô hầu hiểu ý, tức thì bốn cô phóng tới, mỗi người mỗi bên, vây Ngọc Tiêu Tiên Tử cùng Mã Quân Vũ vào trong.

Ngọc Tiêu Tiên Tử quay nhanh một vòng. Chờ cơ ứng phó, nhưng rồi chẳng có gì xảy ra, nàng bình tĩnh điềm nhiên hỏi Tiểu Diệp:

- Đây là nghĩa gì?

Tiểu Điệp bị hỏi bất ngờ, nàng chưa kịp trả lời thì Bạch Vân Phi đã tiến ra phía trước, cúi đầu chào cho có lệ, rồi trả lời:

- Người vào Thiên Cơ Thạch Phủ định làm gì?

Ngọc Tiêu Tiên Tử đáp:

- Vào Thiên Cơ Thạch Phủ của các người cũng được chớ chẳng sao, nhưng rất tiếc một điều là bốn tánh của ta này không bao giờ thích có kẻ khác xen vào việc làm của mình, nên không dám nhận lời.

Bạch Vân Phi nghe thế thì trợn hai mắt, cười mỉa mai, nói:

- Người đã không nhận lời mời của tỷ muội ta, còn không muốn chúng ta xen vào việc thì chúng ta xin mời người ra khỏi núi này cho, kéo có chuyện rủi ro xảy đến.

Nghe những lời phách lối ấy, Ngọc Tiêu Tiên Tử giận tím cả môi, đỏ cả mắt. Trên chốn giang hồ nàng là một nữ ma đầu tên tuổi, chưa từng bị ai tỏ vẻ khinh thị. Thế mà nay tỷ muội Bạch Vân Phi thốt lời miệt thị. Nàng cười một tràng dài tỏ vẻ khinh bỉ rồi nói to:

- Núi Quát Thương này không phải riêng của các người. Ta muốn đến, muốn đi lúc nào cũng mặc, các người có quyền chi nói vậy?

Ngọc Tiêu Tiên Tử nói xong, sửa lại đôi chân ra thế thủ, đưa Ngọc Tiêu lên ngang ngực đợi chờ giao chiến.

Bốn cô tiểu tỷ của Lam Tiểu Điệp lùi ra vài bước đứng thành thế thủ của thế Tứ Nhân Đại Chiến. Bạch Vân Phi và Tiểu Điệp mặt đánh thép bước tới vòng vây. Cả sáu thầy trò của Bạch Vân Phi như muốn bắt sống lấy Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Quân Vũ này giờ đứng yên. Thấy thế hoảng hồn, mặt tái xanh, cả thân hình chàng lạnh ngắt như đồng, trán chàng đầm ướt mồ hôi như người mắc phải gió độc. Thật là một việc khó xử cho lòng chàng. Nếu họ giao đấu cùng nhau, chàng phải tính liệu sao đây? Bình ai và bỏ ai bây giờ? Bất thần chàng bước lên nói với Ngọc Tiêu Tiên Tử:

- Ôn tái sanh chi đức, tôi chả bao giờ dám quên, nhưng sao cô nương cứ quấy rầy tôi hoài, thật phiền lòng cho tôi quá!

Ngọc Tiêu Tiên Tử trợn tròn đôi mắt, ngó thẳng vào mặt chàng nói như truyền lệnh:

- Vũ huynh định liệu thế nào, đi cùng tôi hay ở lại Quát Thương Sơn này?

Trước câu hỏi đó, Quân Vũ chả biết phải trả lời ra làm sao. Thật tình chàng muốn ở lại Quát Thương Sơn, để có dịp học được những võ công trong Qui Nguyên Mật Tập, rồi còn nhờ Bạch Vân Phi tìm hộ Thanh Loan. Tuy nghĩ thế nhưng chàng không tiện nói ra cho Ngọc Tiêu Tiên Tử biết, nên đành lặng thinh không sao trả lời được.

Thấy thế, Ngọc Tiêu Tiên Tử cũng hiểu được phần nào ý nghĩ của Quân Vũ, nàng liền tiếp lời để đưa chàng vào ngõ bí và sớm chấm dứt tình cảnh này. Nàng xuống giọng u buồn nói với Quân Vũ:

- Vũ huynh! Nếu bây giờ tôi yêu cầu với Vũ huynh một việc thì huynh chịu chiều lòng tôi không?

Quân Vũ lại phải giật mình thêm lần nữa, vì chẳng hiểu Ngọc Tiêu Tiên Tử định yêu cầu chuyện chi, lành hay dữ và có liên quan đến ai không? Chàng chỉ sợ chuyện mà Ngọc Tiêu Tiên Tử sắp yêu cầu sẽ không hay xảy ra cho chàng cùng với Bạch Vân Phi và Tiểu Điệp.

Tuy lo nghĩ như thế nhưng chàng cũng phải định thần, gật đầu nói:

- Cô muốn có gì yêu cầu, xin cứ tự nhiên nói thẳng, chớ ngại gì. Nếu tại hạ làm được thì không khi nào từ chối.

Nét mặt Ngọc Tiêu Tiên Tử đang buồn nghe thế bỗng đứng đổi sắc, nàng hớn hở cười nói:

- Tôi tin rằng Vũ huynh sẽ làm được, chẳng có gì khó nhọc cả. Nếu thế thì giờ tôi và Vũ huynh ra khỏi Quát Thương Sơn cùng nhau tìm cho được Thanh Loan.

Vừa nói xong, nàng liền sấn tới, nhanh như chớp đưa tay nắm Mệnh Môn huyết của Quân Vũ và nói:

- Thôi Vũ huynh! Bây giờ chúng ta đi là vừa.

Tất cả những cử động đó, Ngọc Tiêu Tiên Tử nhanh như chớp và quá tự nhiên. Khiến Quân Vũ thẹn cả người, định né tránh, nhưng không sao tránh kịp. Hơn nữa Mệnh Môn huyết là một yếu huyết nhất của cơ thể con người mà đã bị nắm lại thì còn cử động được làm sao được?

Lam Tiểu Điệp và Bạch Vân Phi không ngờ Ngọc Tiêu Tiên Tử lại có thể nhanh nhẹn như thế. Làm cho hai người không tài nào giúp tay cho Quân Vũ kịp.

Thấy thế, cả bốn tỷ nữ của Lam Tiểu Điệp kinh ngạc vô cùng. Họ đồng lui ra nhìn nhau không nói.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nhìn quanh một lượt, thản nhiên nói:

- Thôi được rồi! Hai vị nữ chủ nhân đã không thích để ta ở lại Quát Thương Sơn này. Vậy thì ta đi ngay đây, không dám làm phiền đến hai vị.

Nói đến đó, nàng thêm sức vào Mệnh Môn huyết của Mã Quân Vũ khiến chàng đau nhói cả người.

Lam Tiểu Điệp thấy thế, không còn nhịn được đang định mở miệng nói gì nhưng Ngọc Tiêu Tiên Tử lại nói trước:

- Vũ huynh! Bây giờ chúng ta đi, nếu gặp Loan muội càng sớm càng hay.

Nói xong, nàng vụt chạy, kéo theo cả thân người Quân Vũ, làm chàng mất cả thăng bằng.

Bốn tỳ nữ của Lam Tiểu Diệp đứng im mà nhìn chẳng dám nhúc nhích tí nào. Riêng Bạch Vân Phi, nàng không thể nào làm ngơ trước tình thế đó. Nàng liền đưa chân nhấc bổng thân hình lên, vụt chạy nhanh ra đằng trước để cản hai người.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cũng hơi sợ, nhưng nàng vẫn bình tĩnh ra oai, trợn mắt nói to:

- Bạch cô nương! Cô nương còn muốn gì nữa?

Vừa dứt lời, Ngọc Tiêu Tiên Tử cũng vừa điểm ra một chỉ.

Bạch Vân Phi thủ pháp cũng chẳng vừa, nàng chỉ hơi lách mình là tránh khỏi. Luôn tiện, nàng đưa thẳng tay phát ra một chưởng, sức mạnh vô hình, đi thẳng vào ngực của Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đã nổi tiếng xưa nay trên chốn giang hồ là một cao thủ, bay lượn như chim, lanh lẹ như én, nhưng vì còn bận giữ lấy Quân Vũ, nên nàng chỉ né đỡ, đánh trả, chớ không thể nào biểu diễn được. Đã thế, nàng còn bị Bạch Vân Phi đánh luôn một lúc bốn năm chưởng làm nàng không thể nào né tránh kịp, mặc dầu trong tay có Ngọc Tiêu. Thật là một điều sỉ nhục mà từ khi bước chân vào giang hồ chưa bao giờ nàng gặp.

Thừa cơ ấy, Lam Tiểu Diệp nghĩ rằng:

“Nếu không nhân cơ hội này để cướp lại Quân Vũ thì khó lòng chinh phục được lòng Ngọc Tiêu Tiên Tử.”

Vừa nghĩ đến đấy, Lam Tiểu Diệp đã rời khỏi chỗ cũ tự bao giờ.

Thuật khinh công của nàng đã đến mức siêu phàm. Nàng bay lượn trên đầu Ngọc Tiêu Tiên Tử, phát chưởng không ngừng tay, khiến không khí nơi đây chuyển động như cuồng phong.

Ngọc Tiêu Tiên Tử biết mình không phải là đối thủ của Bạch Vân Phi. Vì một tay còn phải nắm giữ Quân Vũ, e kéo dài cuộc đấu sẽ lâm nguy. Định thừa cơ tẩu thoát, nhưng bỗng nhiên thân nàng nặng trĩu như có sức ép ngàn cân từ trên cao đè xuống. Ngọc Tiêu Tiên Tử ngược mặt nhìn lên mới biết sức đè đó là do đường chưởng của Lam Tiểu Diệp từ trên cao đánh xuống.

Nàng vội đưa Ngọc Tiêu lên đỡ.

Hai luồng chưởng chạm nhau, phát ra một tiếng nổ “bùng”. Sức mạnh từ trên dội lại, làm cho Ngọc Tiêu Tiên Tử loạng choạng muốn ngã. Tiểu Diệp cũng chả hơn gì, nàng bị đẩy mạnh lên không, một lúc sau mới rơi xuống.

Ngọc Tiêu Tiên Tử chưa lấy lại thăng bằng, còn đang gượng sức thì Bạch Vân Phi liền bồi thêm hai chưởng vào cánh phải.

Vừa đỡ xong chưởng của Tiểu Diệp, thân thể vẫn còn đau nhức thấu xương, lại bị thêm hai chưởng của Bạch Vân Phi, dù nàng là cao thủ đến đâu cũng không thể nào chịu nổi.

Tình thế đã đến lúc lâm nguy. Ngọc Tiêu Tiên Tử nghĩ ngay đến kế khác. Nàng vội kéo người Quân Vũ lại trước ngực để làm bia đỡ, vì nàng nghĩ rằng Bạch Vân Phi không thể nhẫn tâm đánh chết Quân Vũ trong tay nàng.

Thấy thế, Bạch Vân Phi thật không ngờ Ngọc Tiêu Tiên Tử lại có thể dùng đến độc kế này. Quân Vũ bị Ngọc Tiêu Tiên Tử kéo ra đứng trước, trong tay không có một vũ khí nào, chỉ còn biết đứng yên nhắm mắt chờ chết thôi.

Bạch Vân Phi thấy thế, hoảng hồn liền thu hồi chiêu lực. Lợi dụng cơ hội này, Ngọc Tiêu Tiên Tử giữ nguyên thân người Mã Quân Vũ trước mặt mình nhanh chân rảo chạy.

Phàn Tú Vỹ nghe tin cũng vừa chạy đến, tay hữu nắm chặt lấy dây da, đưa thẳng lên trời, tay tả nắm lấy một nắm độc sa định ném cả vào người Ngọc Tiêu Tiên Tử, nhưng lại kịp thấy có Quân Vũ, nên nàng đã vội dừng tay kịp.

Với nắm cát độc này, Phàn Tú Vỹ ném cả vào người Ngọc Tiêu Tiên Tử thì dù có tài giỏi đến đâu, nàng cũng không tài nào thoát chết. Nhưng nếu đã thế thì sanh mạng của Quân Vũ cũng chẳng còn.

Tình trạng này, trước độc kế của Ngọc Tiêu Tiên Tử, Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp cũng đành bó tay. Thấy thế, Ngọc Tiêu Tiên Tử lại nắm chặt thêm vào Mệnh Môn huyết của Quân Vũ rồi nói lớn tiếng với ba người rằng:

- Nếu các người không chịu ngừng tay, thì đừng trách ta vô tình mà làm tàn tật cánh tay của Vũ huynh nhé.

Nói xong, nàng liền vận thêm nội công, nắm chặt lấy Mệnh Môn huyết của chàng. Mã Quân Vũ này giờ tuy đau nhói nhưng còn ráng chịu được, đến giờ đây không còn thể nào chịu nổi nữa. Chàng hét to một tiếng dài “ái” rồi mồ hôi toát ra như tắm, ướt cả lớp áo ngoài, mặt xanh như tàu lá.

Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp thấy thế đau nhói cả ruột gan. Hai người đều biết Ngọc Tiêu Tiên Tử vốn là người thâm độc có danh trong chốn giang hồ. Nếu hai người không chịu buông tha cho Ngọc Tiêu Tiên Tử, rất có thể nữ ma đầu sẽ xuống tay hại Quân Vũ.

Nghĩ vậy, Bạch Vân Phi bỗng dừng chân, lớn tiếng nói:

- Ngọc Tiêu Tiên Tử! Người đừng làm khó Vũ huynh, ta không nỡ để Vũ huynh phải mang tật suốt đời nên buộc lòng để cho người đi đó. Hẹn sẽ gặp lại người.

Ngọc Tiêu Tiên Tử chẳng đáp lấy nửa lời, mỉm cười đắc ý. Nắm chặt tay Mã Quân Vũ chạy thẳng ra ngoài.

Lam Tiểu Diệp ngó theo bóng hai người, rồi ngoảnh lại nói:

- Đại tỷ tỷ! Không lẽ chúng ta để cho nó bắt sống Mã huynh một cách dễ dàng như vậy sao?

Bạch Vân Phi chẳng đáp lời, ngược mắt nhìn trời rồi chu miệng lại, hú lên một tiếng thật dài nghe thật rùng rợn. Tiếng hú đó vang cả một góc trời, làm rung chuyển cả một khu rừng tịch mịch.

Âm thanh tiếng hú còn vang lên như giông tố, mà Linh Hạc Huyền Ngọc đã bay lượn trên không tự bao giờ. Bạch Vân Phi đưa tay vẫy một chưởng. Linh Hạc đảo ngược mấy vòng rồi từ từ hạ xuống.

Bạch Vân Phi nhìn Tiểu Điệp nói nhanh:

- Mọii cùng tở mau leo lên lưng hạc mà đuổi theo cho kịp.

Vừa nói xong, nàng đã nhẹ nhàng ngồi trên lưng hạc. Tiểu Điệp cũng kịp lên theo sau.

Linh Hạc Huyền Ngọc tuy tuổi thọ đã cao nhưng sức còn rất khỏe. Mang nơi lưng một lúc cả hai nàng nhưng vẫn cất cánh một cách nhẹ nhàng như én lượn. Chẳng mấy chốc đã vượt qua Ngọc Tiêu Tiên Tử. Linh Hạc Huyền Ngọc như hiểu được ý của Bạch Vân Phi, vừa qua khỏi Ngọc Tiêu Tiên Tử nó đã đưa cổ thật dài kêu to rồi từ từ hạ thấp.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đang nắm tay Quân Vũ, cố sức chạy nhanh, bỗng dưng nghe tiếng kêu oang oác trên cao, ngược mắt nhìn lên, thấy sát khí xông ra.

Nàng toan ra tay độc thì Bạch Vân Phi đã lao đầu xuống vun vút, hai tay đuổi thẳng như én lượn. Đến khi còn cách mặt đất độ một trượng thì tự nhiên nàng đã hạ chân xuống trước một cách nhẹ nhàng như chiếc lá rơi. Thật là một lối khinh công đẹp mắt nhưng nguy hiểm.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy thế phải khâm phục liền đứng lại.

Vừa lúc ấy Lam Tiểu Điệp cũng rời khỏi lưng bạch hạc bay sà xuống như một con chim phượng hoàng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thêm một lần nữa thán phục, thầm nhủ:

“Một mình cái ả họ Bạch thì ta phải ứng phó khó khăn rồi, lại còn thêm con bé này nữa, xem võ công của nó không phải vừa gì, chắc khó mang chàng đi quá!”

Chợt Ngọc Tiêu Tiên Tử cau mày lại kéo Mã Quân Vũ về phía trước rồi thả ra.

Mạch Môn huyết vừa được thả, nhưng chưa kịp định thần, Mã Quân Vũ bị cái đẩy nhẹ của Ngọc Tiêu Tiên Tử khiến chàng chệnh choạng té nhào xuống vực sâu.

Thân vừa chấm đất, Bạch Vân Phi toan phát chưởng đánh Ngọc Tiêu Tiên Tử, không ngờ lại bị đối phương ra tay trước. Nàng thấy Mã Quân Vũ lao đảo, rồi trật chân rơi xuống vực, mà không làm sao cứu kịp.

Tính mệnh của Quân Vũ chỉ còn trong đường tơ kẻ tóc, bỗng nghe một tiếng thét lạnh lạnh và tiếng gió phát phần phật...

Một bóng người phi vút đến như tên bắn, chụp lẹ vào thắt lưng Mã Quân Vũ, khi người chàng vừa nhào xuống.

“Bùng”

Cát đá bay rào rào sau một tiếng nổ như núi lửa hoành hành...

Mã Quân Vũ đã đứng bình an bên Lam Tiểu Điệp.

Thì ra Lam Tiểu Điệp vừa bay xuống, thoáng thấy Quân Vũ lao đảo, nên vội lướt người tới thì vừa chụp được chàng lúc vừa rơi. Nàng vội vung chưởng đánh mạnh vào vách núi bên kia, do đó mới có tiếng nổ kinh thiên động địa như vừa rồi, và nhờ sức dội lại, nàng đã đưa Quân Vũ trở lại chỗ đứng bình yên.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy tài nghệ siêu đẳng của Lam Tiểu Điệp như vậy, ngọn lửa hung ác tắt mất, ngơ ngẩn đứng nhìn. Không chịu để lộ sắc kinh hoàng, Ngọc Tiêu Tiên Tử lạnh lùng nói:

- Các người ỷ đông đến đây, ta đâu có ngán.

Bạch Vân Phi quát mắt cười nhạt, nói:

- Không lý những sự bất ngờ đánh lén, cũng là đạo nghĩa trên giang hồ sao?

Ngọc Tiêu Tiên Tử tức, nhưng cũng phải chịu đứng lặng yên.

Đàng kia, Lam Tiểu Điệp mỉm cười nói với Mã Quân Vũ:

- Mã tướng công, huynh có hề gì không?

Mã Quân Vũ lắc đầu, gượng cười đáp:

- Cám ơn Lam cô nương đã có lòng nghĩ đến tôi, tôi không sao cả. Cô nương đã cứu tôi nhiều lần chẳng biết sau này có cơ hội để đền ơn lại không.

Ngọc Tiêu Tiên Tử chiếu hai con mắt sáng quắc, nhìn Mã Quân Vũ nói:

- Vũ huynh, thôi hãy ở đây bầu bạn cùng hai cô gái đẹp đó đi. Khi nào có cơ hội, nhất định tôi sẽ trở lại tìm người!

Dứt lời, nàng liền tung mình chạy xuống núi.

Bạch Vân Phi thấy đối phương nói châm chích mình thì trên má hơi nóng, lớn tiếng nói:

- Ngọc Tiêu Tiên Tử! Không lý người nói mấy câu đó là xong việc sao? Sợ không dễ dàng như vậy đâu.

Nói xong, nàng đưa tay lên trước ngực, chuẩn bị đánh ra. Là một nữ ma đầu khét tiếng ngang ngạnh trên giang hồ, Ngọc Tiêu Tiên Tử vừa đứng phắt lại, quay người thủ thế, cây Ngọc Tiêu khê phát động toan tấn công.

Bỗng có hai người từ sau mấy tảng đá lớn chạy đến.

Không hiểu rõ kẻ mới đến là thù hay bạn, nên Ngọc Tiêu Tiên Tử và Bạch Vân Phi cùng thủ thế lại, không hẹn mà cùng quay về phía có kẻ lạ.

Bạch Vân Phi giật mình vì hai người xuất hiện kia, không ai xa lạ. Người đi trước mặc áo thụng xanh lục chính là Thiết Kiếm Thư Sinh Sử Thiên Cảnh, còn người mặc áo xám đi sau là Nam Thiên Nhất Tào Chu Công Lượng.

Sử Thiên Cảnh liếc thấy Bạch Vân Phi bèn cười lạnh lạnh, nói:

- Bạch cô nương! May quá! May quá!

Bạch Vân Phi quát lớn:

- Sử Thiên Cảnh! Không ngờ hôm nay lại gặp người ở đây. Chẳng hiểu người đến Quát Thương Sơn này có mục đích gì?

Nét mặt sa sầm, Sử Thiên Cảnh nén giận đáp:

- Núi Quát Thương không phải cô nương bỏ tiền ra mua, vậy lý nào tôi đến không được sao?

Ngày trước, khi Bạch Vân Phi đến Phục Hồ Linh, vì muốn bắt con Vạn Niên Hỏa để cứu tánh mạng Mã Quân Vũ nên đã chịu sự sai khiến của Sử Thiên Cảnh. Giờ đây hai bên gặp nhau tại đất này, hận xưa làm sao quên được, và thấy máu nóng chạy rần rần.

Bạch Vân Phi “hừ” một tiếng nói:

- Nếu hai người không chịu nói rõ lai ý thì đừng có mong an toàn mà đi khỏi Quát Thương Sơn này!

Thấy đối phương hăm dọa mình, Sử Thiên Cảnh cau đôi mày, cao giọng hỏi:

- Bạch cô nương, nếu ta không nói thì sao?

Bạch Vân Phi trợn mắt, lạnh lùng nói:

- Nếu người không muốn nói cũng được. Nhưng người đã có gan để đến Quát Thương Sơn ta, sao không có gan nói rõ lai ý? Như thế chứng tỏ người không anh hùng tí nào.

Bạch Vân Phi chỉ nói có mấy câu, song mỗi câu mỗi tiếng như những vũ khí nhọn đâm tận tim gan Sử Thiên Cảnh, khiến sắc mặt y liền sa sầm xuống.

Chu Công Lượng bước chậm đến, lớn tiếng nói với Bạch Vân Phi:

- Huynh đệ tôi và các người vốn không có thù oán gì. Bạch cô nương vừa nói những lời đó thì quá ép buộc người ta!

Sử Thiên Cảnh trầm ngâm suy tính.

Y đã khôn khéo nói láo, qua mặt người của Thiên Long Bang, thầm lên đến Quát Thương Sơn, những tưởng sẽ bí mật tìm được kỳ thư của võ lâm dưới hố sâu, sau đó sẽ tìm một nơi vắng vẻ khổ công tập luyện hết võ học ghi trong Qui Nguyên Mật Tập, rồi sẽ thanh toán Tô Bằng Hải để rửa cái nhục bị ép buộc gia nhập đảng, cùng bắt Vạn Niên Hỏa ngày trước.

Nào ngờ kết quả công việc lại trái với ý nguyện, kỳ thư chưa tìm được lại gặp nhầm hai cô gái võ công tuyệt thế. Như vậy chắc phải chịu nhiều rắc rối lắm. Giờ phải làm sao thoát thân đây?

Thình lình một tiếng hú lạnh lạnh vang lên, một bóng người từ xa chạy đến vun vút, theo đó một giọng nói đờm đầy vẻ căm hờn:

- Sử Thiên Cảnh! Người còn nhận ra được ta chăng?

Sử Thiên Cảnh đang suy tính kế thoát thân, bỗng nghe tiếng ai quen thuộc gọi tên mình, bất giác trong tâm thấy sợ hãi, vội ngừng đầu nhìn.

Thì ra người mới đến chính là Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ, với vẻ mặt sát khí đằng đằng đang chạy nhanh đến.

Thấy vây cánh của địch càng lúc càng đông, Sử Thiên Cảnh lo lắng vô cùng, nhưng vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, y cười reo lên:

- Phàn cô nương! May quá, may quá! Thế mà tưởng là ai chứ!

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ không ngờ Sử Thiên Cảnh còn giả bộ tươi cười với mình, khiến nàng tức giận thêm. Sắc mặt nghiêm lại, Phàn Tú Vỹ gằn giọng nói:

- Sử Thiên Cảnh! Món oán thù hủy dung nhan ta ngày xưa hôm nay cũng nên kết thúc đi!

Nói xong, Phàn Tú Vỹ liền mang bao tay da thú vào tay hữu, cầm sẵn Thất Bộ Đoạt Hồn Sa chực ném ra.

Bạch Vân Phi thấy mình được rảnh tay để đối phó với Ngọc Tiêu Tiên Tử, nên nhìn Phàn Tú Vỹ nói:

- Phàn cô nương vì báo thù để rửa hận xưa, nên tha thứ tôi không nhúng tay vào.

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ gật đầu trầm giọng nói:

- Xin tuân theo lời của chủ nhân, tôi quyết bất hủ phải trả lại mặt mũi như xưa của tôi.

Dứt lời Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ chậm chậm bước đến, mắt không rời khỏi Sử Thiên Cảnh.

Sắc mặt Sử Thiên Cảnh biến đổi, sợ hãi nhìn thẳng đối phương, lòng y đang nổi lên một trận xô xát mãnh liệt.

--- oOo ---